

D ů v o d y:

Podle § 44 ex. ř. jest jistota, kterou složila povinná, určena k zajištění případných náhradních nároků vymáhajících věřitelů vzniklých jim z příčiny odkladu exekuce. Složením jistoty k soudu jest podle § 56 c. ř. s. a § 78 ex. ř. zřízeno zástavní právo ku předmětu složenému pro nárok, vzhledem k němuž jistota byla dána. Nelze proto tuto jistotu bez svolení vymáhajících věřitelů ani vydati ani jí použít k jinému účelu. Otázka, zda tvrzený náhradní nárok vymáhajícího věřitele Dr. H. jest po právu čili nic, nelze řešiti v tomto řízení. Z okolností, že tento vymáhající věřitel zastavil exekuci vedenou na tuto jistotu, nelze ještě vyvozovati, že se vzdal zástavního práva nabytého složením jistoty.

Čís. 14226.

Jde o protismluvní vyplnění směnky, uvedla-li okresní hospodářská záložna (majitelka směnky) v adrese jako směnečníka toho, kdo měl podle jejího usnesení býti jen směnečným ručitelem.

Bylo povinností úředníka záložny, aby dodržel přesně podmínky stanovené ředitelstvím záložny, aby směnka byla vypravena tak, aby od povídala podmínkám usnesení ředitelství.

(Rozh. ze dne 6. března 1935, Rv I 141/35.)

N i ž š í s o u d y zrušily k námitkám žalovaného směnečný platební příkaz.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný podepsal bianco směnku, na níž v době jeho podpisu nebyly adresy vyplněny, bez doložky rukojemské, ač měl ve smyslu usnesení ředitelství záložny býti směnečným rukojmím za povolenou zápůjčku 26.000 Kč Rudolfu V. Toto usnesení bylo žalovanému sděleno a on s ním souhlasil, a za tohoto předpokladu a úmyslu směnku podepsal, aniž nějaké jiné zvláštní ujednání se správcem záložny D. při podpisu se stalo. Usnesení ředitelství bylo sděleno správci D. k provedení. Týž nebyl oprávněn klásti jiné podmínky povoleného úvěru, než na jakých se usneslo ředitelství. Podepsal-li žalovaný směnku bez doložky rukojemské, neodpovídalo to podmínkám, za kterých byla Rudolfu V. povolena zápůjčka, a neměl D. jako výkonný orgán záložny směnku v této formě od žalovaného přijímati a měl žádati její doplnění. Dovolatelka mohla vyplniti bianco směnku co do podstatných náležitostí, ovšem jen v rámci úmluvy stran, toho však dovolatelka nedbala, pokud uvedla dodatečně žalovaného v adrese jako směnečníka, ač měl dle jejího usne-

sení, jež bylo žalovanému sděleno a jím přijato, býti jen směnečným ručitelem. Dopustila se tedy protismluvného vyplnění směnky, — nikoli padělání, jak mínil žalovaný, a právem byla proti dovolatelce uplatněna námitka neoprávněného a protismluvného doplnění ve smyslu § 6 (2) sm. zák. Názor dovolatelčin, že v příčině usnesení ředitelství o povolené zápůjčce šlo jen o jednostranný interní projev, který nebyl určen pro žalovaného, je zřejmě nesprávný, poněvadž jím bylo rozhodnuto o žádosti Rudolfa V. a o podmínkách, které se vztahovaly i na třetí osoby; bylo tedy potřeba tyto osoby o tom zpravit, aby se mohly rozhodnouti, zda na podmínky přistoupí čili nic, a zda tím dojde k uskutečnění zápůjčky. Jaký úmysl měl D. v příčině závazku žalovaného se zřetelem na dosavadní praxi záložny, je nerozhodné, poněvadž jeho povinností bylo dodržeti přesně podmínky stanovené ředitelstvím tak, aby směnka byla vypravena tak, by odpovídala podmínkám usnesení ředitelství, to jest, aby žalovaný na ní vystupoval jako směnečný rukojmí, a nikoli jako rukojmí ve formě spoluakceptu.

Čís. 14227.

Nárok manželky na placení výživného nezaniká tím, že manželka byvši soudně vyzvána, aby se vrátila do společné domácnosti k manžel, tak neučinila.

(Rozh. ze dne 6. března 19935, Rv I 221/35.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhá se žalobce výroku, že nárok jeho manželky na výživné ze soudního rozsudku proti němu uhasl proto, že se manželka, ač byla soudně k tomu vyzvána, nevrátila do společné domácnosti. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest nesporno, že žalovaná byla vyzvána soudně, aby se vrátila do společné domácnosti k žalobci, což však neučinila ani po stanovené jí lhůtě. Žalobce má za to, že tím zanikl nárok žalované proti němu na placení výživného, k němuž byl žalobce uznán povinným rozsudkem krajského soudu v P., a že exekuce vedená k vydobytí výživného jest nepřipustna. Leč soudní vyzvání manžela k návratu do společné domácnosti, upravené čl. I. vlád. nař. ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n., jest jen formálním předpokladem žaloby o rozluky z důvodu § 13 c) rozlukového zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. O tom však, zda skutečně šlo o zlomyslné opuštění, lze rozhodnouti teprve po provedeném rozlukovém sporu (srv. rozh. čís. 1153 sb. n. s.). Teprve pravoplatným rozloučením manželství zaniká nárok manželky na placení